

Az Sonra

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Nisan 2018

Ön sözüme öfkeliyim aslında hiç zikretmemeliydim ve dünüme meftunum ne de olsa cahil ve kalabalıktım.

Şimdimi ise es geçiyorum zira an itibariyle an'ım da mazi oldu.

Gelecek kaygılarımı ise lav ettim dün gece ve dünü an'a taşıyıp yarını da an bilmişken kime öfkelensem ki?

İçimde sayısız maruzat ve kazurat tümce benzeri köpükler az sonra söneceğini bildim ilham denen fırtınanın fitratıma sunumu.

Dört gözle beklediğim o vakit... hezeyan öncemde saklı ve mutluluk yazmaya başladığım ilk dakikadan itibaren.

Gömüt benzeri bir lahit.

Mezar kaçkını imgelerim.

Cümle benzeri bir yoğunluk belli ki az sonra şakırdayacak gökyüzü.

İsyanımı bastırdım da dün. Önce annemi kaybettim sonra yeniden döndü hayata ve sustum sadece ne de olsa bir ömürlük isyanımdı üstüme çöken lanet.

Mum gibiyim.

İzleklerinde sessizlik yine içimin kımlıtlarına eşlik eden.

Sağır Sultan bile duydu haykırışlarımı demek ki görüyormuş gözleri.

İkilem yüklüyüm iklimsiz havanın ağırlığı düşerken omuzlarıma.

Saçlarımda örgüler mevcut aslında aklımın dağınıklığını hibe ettiğim buklelerim ve dokunulmazlığım ve nice safsata ve bir terane misali içimin düşkünlüğünde düşe kalka yol aldığım sonra da mimplendiğim bir teamül.

Hazin bir mevsim.

İkrarı mı ne ömrün?

Son bellediğim sırlarım ve sır bellediğim serlerim ve teyakuzda yine umutlar sonra da gölgesi savurduğum o bayat nidasında ömrün bir katre de olsa duyumsadığımı resmettiğim o boş beyaz sayfa.

Akil fukarası kim ise yine nemalandığım.

İçimin bozuklarını o yaşlı kadına dağıttığım ya da yas yüklü yüreğinden dolayı benden genç olmasına rağmen bana kızım deme lütfünde bulunan sonra da kıyamadığım cemalinde sakındığı yaşlarını saklarken ben yasımı bonkörce sunduğum şu kör cehaletim yine demlendiğim belki de derlemekle mükellef üç beş hikaye.

Emir-komuta zincirinde geçen bir ömür oysaki sivilim.

Gel-geç akıllarında şiirin atıfta bulunduğum ne ise aslında kendime iftira attığım...

Ölmeyi dilediğim zaman zaman...

Ölmeyi kurtuluş bulduğum bilmem kaçınıcı yılında ömrümün bilmem kaçınıcı hüznüme sahip çıkarken sadece Yaratan ile istişarede bulunduğum sonra da konuya dahil ettiğim dost benzeri bir canlı çekerken elini benim üzerimden...

Kendime yüklendiğim.

Yüklenildiğim ek olarak geçen zaman zarfında.

Aslında kendime yazmam gereken bir mektup yine bilmem kaçınıcı itirafım aklımı kaçırdığıma kani bir yükümlülük ile acımı pazarladığım ve karşılığında huzur bahşeden Tanrı.

Çömez şiirlerimde yana yakıla yazdığım cümleler ve benzersiz tamlama arayışı ile tamlanan ihtiyacımı giderdiğim.

Kayıp giderken eksenden.

Muhalif bir rota belki de muhalif bir gök taşı aslında kendine muhalif bir gezegen.

Güller derlediğim, günleri hizaya soktuğum aslında dokunulmazlığımı lanetlerken kader ben hala kederle

içli dışlı ve yine emir-komuta zincirine müdahil olduğum.

Gönül gözümde günü birlik yaslar yine tok gözümle sahip olduklarımı paylaşmak adına insan arayışım üstelik nefes nefese üstelik ölümüne peşinde düştüğüm insanlar hani olur da bir gülücük kondurur yüreğime üstelik kadın-erkek ayırım yapmadan ve yine yaşsız yüreğimle yasımı da ihlal ederken ben bile muhalif iken iç sesime.

Parmağıma konan tek ayaklı serçe. Yüreğinde yavrusunu kollama telaşı ile peşinde yine yavrusunun: kâh insan kâh kedi kâh kuş aslında Allah'ın bahsettiğini evrene yayan bir teamül sonra da sırt üstü düşüp aklına sahip çıkmakla hayatına sahip çıkmak arasında gidip gelen.

Yorgunluğun telaffuzu aslında tüm olup biten belli ki dünün mağlubiyeti yine yarına taşan aslında andan uzak dünü tehir edemezken yarınını kollarken sahip olduğu ne ise boşluğa savuran...

Kollarında ölümün hayatın tadına vakıf.

Hayatın kollarında ölümle dans eden katatonik bir benlik belli ki dışına sızan irin misali tüm yüreğini sermişken evrenin rahlesine hani olur da dokunaklı bir şarkıdan nemalanır yürekler ve sahip çıkarlar yüreğin sefil sahibine belki de bir çöküşün hikâyesini yazıp kendi kendini yüreklendirmekten gayrisi gelmez iken elinden.